

Dăruind vei dobândi

La marginea unui orașel din județul nostru, locuiește un bătrân, lăsat de Dumnezeu pe pământ parcă special pentru a învăța pe oameni cum să își trăiască viața cu folos. Bădița Vasile, căci acesta e numele ce îl poartă de șaptezeci de ani, are patru copii, nouă nepoți, și a lucrat toată viața într-o mină din munții Sucevei. Nevoile vieții i-au purtat copiii prin țări străine, iar de cinci ani locuiește singur în casa de lemn de pe malul râului Precista. Până nu demult, duminica după slujbă îl vedeai la al doilea rând de morminte din cimitirul bisericii, rostind o rugăciune în fața crucii ce mărturisește credința soției sale trecute la Domnul cu cinci ani în urmă. Bădița Vasile spunea, cui avea răbdare să îl asculte, că mătușa Maria nu a murit, ci doarme așteptând să fie trezită de trâmbița îngerului pentru Înviere.

De la Sfânta Maria Mică oamenii nu l-au mai văzut. Bătrânețea și boala l-au obligat să rămână în casă. Cu greu se mai mișcă până la poartă și viața sa a devenit din ce în ce mai grea. Nu mai are pe nimeni în acest oraș.

Câtă nevoie ar fi avut acum de copii sau de nepoți... Cine îi va aduce apă de la fântână...? Cine o să îi care lemne din stiva pregătită pentru iarnă...? Cine o să dea o mână de grăunțe la puținele găini ce își duceau veacul în bătătura din spatele casei...? Câte nu sunt de făcut la o gospodărie...?!

Gândurile bătrânului începeau să se zbuciume. El însă le liniștea cu nădejdea în Dumnezeu. Așa făcuse și atunci când cobora la sute de metri sub pământ, în galeriile întunecoase ale minei unde lucrase o viață întreagă, iar Tătuțul Ceresc nu îl părăsise niciodată. Pe atunci rostea în gând toate rugăciunile ce le știa: *Împărate Ceresc, Tatăl nostru, Crezul, Miluiește-mă Dumnezeule...*, când termina, o lua de la

capăt. De câte ori nu a fost salvat de la moarte sigură de îngerul trimis de Dumnezeu... Copiii săi aveau nevoie de pâinea câștigată de el pentru a crește, iar îngerul se îngrijea de acest lucru. Acum, cu puțină lumină ce o lăsase Dumnezeu în ochii săi, bătrânul citește din Ceaslov. Câtă bucurie în rugăciune, câtă frumusețe și dragoste! Așa îl simte pe Dumnezeu alături de el și lipsurile din casă dispar. Nici setea de apă de la fântâna la care nu mai poate ajunge, nici foamea de mâncarea ce nu mai poate să o încălzească la plita care duce lipsă de lemne, nu își mai fac loc în casă.

Dar Dumnezeu mai avea un gând pentru bătrânul ce părea că se... stinge. Într-o zi, pe la începutul lui octombrie, un glas cristalin de copil strigă în curte:

- Bădiță Vasileee ! Bădiță Vasileeeee!

„Să fie înger sau om?” se întrebă bătrânul, în timp ce se îndrepta spre fereastră. Aaa, era Bogdan, o zgâtie de băiat ce îl sâcâia de multe ori cu întrebări în drumul de la biserică spre casă. Da'... de ce l-a făcut Dumnezeu pe om? Da'... ce fel de arme avea Ștefan cel Mare? Da'... ce culoare avea balaurul pe care l-a ucis Sf. Gheorghe?... Și băiatul nu se sătura niciodată cu un răspuns. Mereu completa întrebarea: Da' de ce? Da' cum? Da' unde?... Bădița Vasile avea mereu răbdare cu el și întotdeauna găsea un răspuns la întrebările copilului.

- Ce-i, măi, Bogdane? Ce s-a întâmplat?

- Bădiță Vasile, lumea spune că ești bolnav rău... Am venit să văd ce faci, spuse copilul în timp ce trecea pragul casei.

- Bădiță, dar aici la tine e cam frig... Noi facem focul de o săptămână... E normal că ești bolnav...

Copilul se uită în coșul cu lemne. Era gol. Stiva cu lemne tăiate încă din vară stătea în mijlocul curții neîncepută. Din ochii băiatului se prelinse o lacrimă.

- Stai întins pe pat, bădiță, o să aduc niște lemne.

Învățat cu treaba, Bogdan a luat coșul, l-a umplut cu lemne și l-a adus în casă. Apoi a aprins focul. În timp ce flăcările începeau să cuprindă cald lemne din vatră, copilul a căutat să vadă de unde venea mirosul apăsător ce îl simțise din clipa în care trecuse pragul. Era gunoiul ce se strânsese de ceva vreme. Imediat, Bogdan a dus gunoiul afară și la întoarcere a mai adus un rând de lemne. Casa a început să miroasă a lemn, iar căldura să se facă simțită.

- Bădiță Vasile, mama mi-a dat să vă aduc o supă de pui. O s-o pun să se încălzească pe plită.

Bătrânului începură să îi curgă lacrimile. Băiatului la fel. Era începutul unui pelerinaj cu mare folos sufletesc pentru amândoi.

A consemnat pr. Gabriel Herea de la Pătrăuți

